

høitærede Minister anførte, at Sagen var af stor Vigtighed for Landets Hesteavl. Ja, det antager jeg ogsaa, men jeg antager, at det netop er til Fordeel for Landets Hesteavl, at Stutteriet bliver hævet, thi nu have vi ikke noget paavisseligt Udbytte af den hele kongelige Stutteribedrift. Altsaa fra den Side er jeg enig med den ærede Minister i, at Sagen er af Vigtighed for Landets Hesteavl. Jeg skal dernæst bemærke, at der ved alle den Slags offentlige Bedrifter klæber den Ulempe, at der ikke er noget bestemt Ansvar. Ministeren kan ikke være rigtig ansvarlig for Stutteriets Bedrift, og enhver under ham Staaende indskrænker sit Ansvar til det mindst Mulige. Der bliver en vis Sløvhed gjennemgaaende i den hele Bestyrelse, og dette er usoreneligt med, at der kan komme noget Godt ud af den hele Bedrift. Jeg skal give et Exempel derpaa. Den gule Pjece, der er bleven tilstillet alle ærede Medlemmer, indeholder en Beretning om alle de Sygdomstilfælde, som have fundet Sted ved Stutteriet, og det har været stadigt gjennemgaaende, at de hygieiniske Forhold have været en væsentlig medvirkende Aarsag til tilbagevendende ondartede Sygdomme og den deraf flydende store Dødelighed. Nu siges der i Beretningen, at man egentlig ikke har nogen egentlig Optegnelse over disse farlige Sygdomme, og at den Mand, der i 30 Aar har været ansat ved Stutteriet som Dyrlæge, heller ikke har kunnet give nogen Oplysning derom. Man finder kun enkelte spredte Bemærkninger, men ingen egentlig paalidelig Underretning om disse Sygdomstilfælde. Det forekommer mig nu, at, naar en Mand i den Stilling i 30 Aar har beklædt sin Post, maatte han, naar han følte Interesse for sit Fag, ogsaa have ført Bog over en saa vigtig Gjenstand. Den ærede Minister omtalte det hvidsfødte Stod, som man, saavidt jeg forstod ham, har tænkt paa at conservere, for at der kan komme hvidsfødte Heste til de kongelige Stalde. Jeg maa nu bede ærede Medlemmer lægge Mærke til, at man ogsaa i Algier har kjøbt en Hest, der hedder Mebeah, og den skal altsaa nu bruges til at tilveiebringe de hvide Heste, som man mangler. Man maa imidlertid ikke overse, at Hesten har nogle mørke Pletter paa Pungen,

og det er altsaa tvivlsomt, om den vil kunne fortsætte den hvide Familie. — Hvad det hvide Stod angaaer, vil jeg, hvis ærede Medlemmer ville tilgive mig det, være oprigtig og tilstaae, at der er visse Ideasociationer, som ere unudgaaelige, naar man tænker paa flige Indretninger — naar jeg tænker paa det hvidsfødte Stod, saa kommer jeg altid til at tænke paa Hestgarden, og ombendt. Begge Dele ere overmaade kostbare, og, saavidt vi have kunnet erfare, til ingen Nytte. Hvor meget et Individ af det hvidsfødte Stod koster, drister jeg mig ikke til at sige, men det veed jeg, at efter den Underretning, vi have faaet, koster hver af os, som sidde her, Staten 475 Rd. om Aaret, og dette er omtrent 200 Rd. mindre, end hver Hestgarder koster Staten om Aaret. Nu skal jeg ikke forsøge paa nogensomhelst Grandfkning efter, om vi eller Hestgarden gjøre meest Nytte, men jeg bilder mig dog ind, at vi bedre fortjene vore Penge, end Hestgarderne fortjene dem, der udgives til dem. Det hvidsfødte Stod og Hestgarden ere ikke af den Slags Indretninger, som skulle bringe Nesten af det gamle danske Rige til at hærde sin Uafhængighed, som en æret Collega bemærkede igaar ved en anden Leilighed. Jeg troer snarere, at skulle vi hævde vor Uafhængighed, blive vi nødte til at affkaffe alle Daarstaber, som koste Penge, og dertil henregner jeg de to af mig nævnte Ting. Ved Forhandlingerne om Stutterivæsenet har Frankrig ikke sjældent været anført som Exempel, og det er udtalt, at man der gjorde saa overordentlig meget ved Statsstutterier for at ophjælpe Hesteavlen. Jeg skal ikke videre omtale dette; jeg har ved flere Leiligheder og udsørligt omtalt det hele offentlige franske Stutterivæsen, men jeg vil bede ærede Medlemmer lægge Mærke til, at for omtrent 2 Aar siden, i Januar 1863, blev der af Overstutimesteren, General Fleury, til Reiseren indgivet en Rapport, som er offentliggjort, hvori han fremhæver, at det ikke er ved Statsstutterier, ikke ved Præmier, men ved fri Concurrance og den Interesse, som Folk omkring i Landet føle for Hesteavlen, at der skal komme Noget ud af Hestevæsenet i Frankrig og gives det en saadan Skikkelse, at det kan gjøre sig uafhængigt af